

„Zal 'k het doen?” zij voelde zich al iets dieper naar benee gaan.

„Nee, nee!”

„'t Is anders je verdiende loon”, gromde hij nog.

„Nee, asjebliëft niet. Och, draag me asjebliëft verder. We zijn er haast.”

„Dan doèn wat ik zeg. Je moet me vasthouden. Je armen om m'n hals!”

„Moèt dat?”

„Ja, anders kàn 'k je niet houden. 't Is zoo zwaar, en zoo'n moeilijk dragen.”

Even legde ze de handen op zijn schouders.

„Zóó dan?”

„Nee, om mijn hals”, hield hij vol, „en stijf vasthouden, anders laat ik je staan”.

Er zat niets anders op en, zich verbijtdend van machteloze woede, voldeed zij aan zijn wensch, sloeg rillend de armen om zijn hals. O, als iemand van haar kennissen het eens zag! — Gelukkig zouden ze nu wel allen thuis zijn, en heimelijk nam Annie zich voor, in elk geval straks, als ze eenmaal aan 't eind van 't overstroomde deel van de straat waren, waar allicht menschen zouden staan te kijken, lós te laten, zoodra ze maar iemand zag.

Maar dat zát haar niet glad. Hij had het gauw in de gaten.

„Als jij mijn los laat, laat ik jou los”, dreigde hij, en Annie moèst zich wel weer gewonnen geven.

Maar — aan alle ellende komt een eind en eindelijk naakte het oogenblik, dat ze, met de handen langs den rok strijkend, als was ze met iets héél vies in aanraking geweest, de voeten op 't droge voelde.

„Dag juffie! — Je heb ie kranig gehouën, hoor!”

Half snikkend kwam ze thuis, maar op alle deelnemende vragen wist ze niets te antwoorden, dan dat ze zoo'n angst had gehad niet meer thuis te zullen komen.

En nóg bleek alle leed niet geleden toen den volgenden dag haar vriendinnen op „'t gym.” vertelden, dat er één gezien had, hoe Annie zich gisteravond door 'n pontonnier liet dragen — en — verbéëld je — „hem daarbij had omhelsd.”

M. MURIELS.

„Heden”. Een verhaal van gisteren door A. D. F. Whitney. Uitgave G. F. Callenbach, Nijkerk.

Mevrouw Whitney had wat te zeggen tot andere

vrouwen, en tot jonge meisjes, en om dit te doen koos zij den verhaalvorm. Dit is iets anders, dan wanneer een stuk dagelijksch leven, een brok realiteit, zulk een indruk maakt op een gevoelige kunstenaarsziel, dat de schrijver of schrijfster er niet van loskomen kan, eer het uitgebeeld is in woorden, die de schoonheid van het geziene tenminste benaderen.

In 't voor ons liggend verhaal is dit verschil merkbaar. Er wordt tamelijk veel in geredeneerd; de hoofdpersonen houden soms diepzinnige gesprekken, en bijna altijd hebben deze een bepaald doel. Denk b.v. aan het gesprek over de ringen tusschen Grandon Cope en Annie Hathaway. Hierdoor heeft het boek wel eens iets onevenwichtigs; ook vereischte het hier en daar meer talent, dan de schrijfster bezat, om de „stille zijde” van de dingen goed uit te beelden.

Een zeer goede strekking is echter aan dit werk niet te ontzeggen. Het zit tegenwoordig in de lucht, zou ik haast zeggen, om het ongelukkige huwelijk, dat eigenlijk bij 't begin reeds een vergissing was, te behandelen. En van ongeloovige zijde geschiedt dit dan zoo, dat er een derde, die de rechte blijkt te zijn, in 't spel komt. Deze is dan, om den titel van een bekend boek te noemen, „de vrouw (of de man), die Gij mij gegeven hebt.” En een verbintenis met deze, al is die onwettig, geldt dan voor niet-zondig, ja voor veel hooger dan de wettige verbintenis, waarbij aan een of andere zijde de liefde ontbrak. Tegen deze, tegenwoordig zeer in zwang zijnde theorie, komt mevrouw Whitney op grond van Gods Woord op. En ze doet dit in een vorm, die haar betoog ongetwijfeld lezenswaardig maakt. Aan de niet al te jonge onder onze lezers bevelen we haar werk dan ook gaarne aan.

J. M. W.—W.

De Vrouw in de School door J. C. Wirtz Czn. No. 2 van „Naar de Bevrediging”, brochurereeks over belangrijke vraagstukken in verband met de komende gelijkstelling van Openbaar en bijzonder onderwijs. Onder redactie van J. Lens en H. J. v. Wijlen. Uitgave E. J. Bosch Jbnz, te Baarn.

Nu moeten de dames, die persoonlijk met het onderwijs niets uitstaande hebben, niet denken: Dat is niets voor mij. Dat is goed voor onderwijzeressen en aspirant-onderwijzeressen.

Daar is een vrouwenvraagstuk en daarin stellen onze meisjes belang, al is er ook de een of andere weekblad-recensent, die nog altijd meent, dat onze meisjes, zoolang ze geen dertig jaar zijn, nog best zoet gehouden kunnen worden met een „snoezig” verhaaltje en een paar „leuke” raadseltjes.

Van boeken.

O, die weekblad-recensenten. Die kennen het leven zoo goed en die begrijpen de jonge dames zoo goed. Die komen honderd jaar achteraan en zouden nog een paar honderden van jaren méér achteraan komen, als ze zoo nu en dan niet een duw kregen in hun stijf geworden ruggetje.

Daar is een vrouwenvraagstuk!

Zeker, zeggen die recensenten; ze willen de vrouw immers naar de stembus hebben.

Daar is een vrouwenvraagstuk!

Zeker, zeggen die recensenten, ze willen immers dat de vrouw de gelijke van den man zal zijn.

Zóóveel, o lezeressen van „Meisjesleven” weten sommige van die deftige heeren met hun stijve ruggetjes van u en van het vrouwenvraagstuk af. Wie heeft een speld, om die heeren eens even in 't dikst van hun been te prikken? Werkelijk, ik heb er lust toe. Laat ze eens springen van schrik en daarbij een gillette slaken als een ouderwetsch kostschooljuffertje omstreeks het jaar '50.

Maar de heer Wirtz wacht.

Daar is een vrouwenvraagstuk, wilden we maar zeggen, en, wie nu het geheel wil overzien, moet ook op de onderdeelen letten.

Als we nu opmerkzaam luisteren, naar wat de heer Wirtz, een deskundige, ons heeft te zeggen over de plaats der vrouw in de school, zullen we tevens in aanraking komen met *gansch* het vrouwenvraagstuk.

Zoo dat ik maar zeggen wil: Deze brochure moet de belangstelling van ál onze lezeressen hebben.

Ook zullen ze het zeker belangwekkend vinden, te vernemen, hoe een man denkt over.....

De heer Wirtz is een vooruitstrevend man. Conservatisme kan hem wel het allermindst verweten worden. Veeleer zou men zoo nu en dan geneigd zijn, te vragen, of de schrijver van deze brochure niet, lettend op het nieuwe geluid in den nieuwen tijd, te haastig op de puinhoopen van het oude het nieuwe wil opbouwen.

Het zij. De heer Wirtz heeft een goed werk gedaan en deze overzichtelijke brochure zal er zeker toe meewerken, de vrouw haar eigen plaats in onze scholen te geven.

Want daarop heeft zij recht, dat heeft de heer Wirtz zeer goed gezien en..... die plaats heeft ze nu niet, behalve dan, dat ze meestal geplaatst wordt voor een der lagere klassen.

Dat ze een eigen taak heeft, dat ze een eigen plaats inneemt, een eigen weg moet volgen, zie, daar komen we nu zoo langzamerhand achter.

Maar daarmee staat dan ook in verband, dat de onderwijzeres recht heeft op een eigen opleiding.

Uitvoerig gaat nu de heer Wirtz na, hoe hij die opleiding zich denkt.

De Vereeniging van Christelijke onderwijzers heeft zich daarover óók al eens uitgesproken en als vakken voor die opleiding genoemd: Nederlandsche taal (lezen, schrijven en taalonderwijs in engeren zin), rekenen, zingen, teekenen, handenarbeid voor jongens en meisjes, geschiedenis, aardrijkskunde, kennis der natuur en de methodiek van die vakken. De heer Wirtz teekent hierbij aan: „Bij de bespreking werd de opmerking gemaakt, dat „opvoedkunde” niet genoemd was, en ongetwijfeld moet dat als afzonderlijk vak er bij.”

Ongetwijfeld. Me dunkt, de heer Wirtz heeft moeten glimlachen, toen hij dat woord neerschreef. Die „opvoedkunde” is dan zeker door die Christelijke onderwijzers vergeten. Of minder noodig geacht?

Ongetwijfeld moet die er bij.

Laat ons toch niet vergeten, dat op het werk, dat door de onderwijzeressen in de lagere klassen wordt verricht, moet voortgebouwd, ook wat het stuk der opvoeding betreft. En stel u eens voor: onderwijs dat niet tevens opvoedend zou zijn.

Maar er is meer.

Daar is een merkbaar verschil tusschen kinderen van 6—9 en die van 9—12 jaar. De kinderen van 6—9 jaar hebben eigenlijk noodig: voortgezet bewaarschoolonderwijs; die van 9—12 kunnen, als we dat eens mogen zeggen, zonder misverstaan te worden, meer *wetenschappelijk* onderwezen worden.

De onderwijzeres zal dus, om voor háár taak gereed te zijn, speciaal met die jongere leerlingen moeten rekenen; zij zal haar *speciale* taak hebben ook in de opvoeding.

Zij heeft broodnoodig dat opvoedkundig onderwijs, dat haar in staat zal stellen, straks, in de klas, de kinderpsyche nauwlettend en vruchtdragend te bestudeeren. In verband daarmee schijnt ons een vakopleiding van drie jaar niet voldoende te zijn.

Heeft de onderwijzeres in de school dus een *eigen* taak, daarom is die taak nog niet een mindere. Vandaar dan ook, dat wij niet met den heer Wirtz meegaan, als hij zegt: „Nog minder is de toegang tot de lagere klassen der school voor de mannen gesloten; het meerdere sluit het mindere in: wie bevoegd is voor heel de lagere school, mag natuurlijk ook in de lagere klassen arbeiden.”

Op zichzelf is daar ook niets tegen, maar als we nu onderwijzeressen krijgen, die *speciaal* zijn opgeleid voor een *speciale* taak, dan is het toch te verwachten, dat een onderwijzer, die een andere opleiding genoot, in de lagere klassen het werk niet zóó zal kunnen doen, als een onderwijzeres.

Trouwens, wanneer we er nu eens aan gaan denken, dat wij onze grootere meisjes nog altijd plagen, door hen hetzelfde onderwijs te geven, dat

we voor onze jongens het meest nuttige achten; wanneer we nu, als hier in Nederland hopelijk elk kind eens recht zal hebben op acht jaren onderwijs, onze grootere meisjes ook eens een meer doeltreffende *eigen* opleiding kunnen geven, is het toch van zelf, dat de onderwijzeressen bij die grootere meisjes ook een taak zullen te vervullen hebben en dat dus de hogere klassen niet geheel voor hen zullen gesloten blijven. Zij zullen dan in de hogere klassen onderwijs kunnen geven in nuttige en fraaie handwerken, zingen, taal (lezen, voordragen), verbandleer, eerste hulp bij ongelukken enz.

Maar..... zal de heer Wirtz zeggen, met den vinger waarschuwend: van vooruitstrevendheid gesproken, o, boekenbeoordeelaar, gij zijt dáárvan zelf wel het allerminst vrij te pleiten.

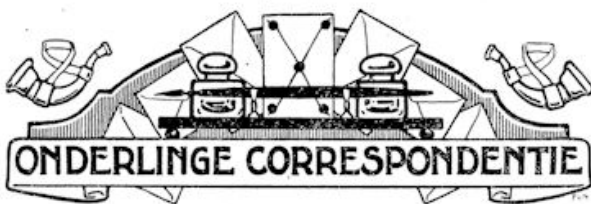
Zoo past het ons dan, ootmoedig schuld te bekennen. Laat ons kort zijn.

Er is een vrouwenvraagstuk en mitsdien moet er ook gesproken worden over de taak der vrouw in de school.

De frisch-geschreven brochure van den heer Wirtz zij in aller aandacht aanbevolen en de onderwijzeressen der toekomst mogen dan metterdaad bewijzen, dat hun taak wel een speciale is, maar geen „mindere”.

De heer Wirtz denkt over de vrouwen wel goed, maar nog niet goed genoeg.

K.

Hooggeachte Mevrouw.

'k Heb zoo al eens één en andermaal in O. C. rondgedoeld zonder U te treffen. Noord- en Zuid-Hollandsche, Zeeuwsche, Friesche meisjes legden beslag op m'n wandeltijd en U zag ik slechts even in de verte. Nu kom ik alleen om eenige minuutjes van uw correspondentie-tijd te vragen. Mij moet van 't hart, dat ik niet als weleer vroolijk en ongedwongen naar u toe huppel. Voor ik mij op weg begeef, heb ik een tijdje te besteden aan 't maken van mijn toilet. 'k Heb n.l. m'n japonnetje — van uitlandsche snit — eerst in zuiver-Hollandschen plooi moeten leggen, want men kijkt soms zoo nauwkeurig naar mij, als ik naar u toe loop. Eens zelfs werd men door dat kijken zoo onvoorzichtig, dat ik speldeprikjes op m'n hand gevoelde. 'k Heb u n.l. eens om wat dorpsche nouvelles (modellen maken enkelen daarvan) gevraagd voor anderen en nu meent men, dat ik steeds „à la platlanda” op klompen O. C. moet binnenstappen. Kijk, dat maakt mij wat stijf.

'k Kijk ook 'n ietsje beteuterd naar u op. 'k Heb u n.l. eens wat willen meebrengen — och 't was maar zoo'n eenvoudig wenschje. Doch op 't couvertje plakke ik heel

veel vreemde postzegels — en dát heeft „men” zoo stootend gevonden. 't U zelfs aangezegd. Ja, daar komt nog bij, dat u ze heeft toegestaan 't luide in O. C. rond te vertellen, zoodat heel veel menschen mij wonder aankijken, wanneer 't blijkt, dat ik die „Sjo” uit Meisjesleven ben. Ook heeft mijn briefje aan u, door die aanmerkingen aan beteekenis verloren. Wat mij spijt. 'k Had zoo graag gehad, dat u mij eventjes had gecorrigeerd of mij had vastgepakt om mij zelf te vertellen, wat andere vriendinnetjes hadden aan te merken. M. a. w. ik zou gaarne willen, dat, wanneer een derde betrokken wordt in een ingezonden stuk, die derde daarvan kennis krijgt, zoodat de beantwoording (verdediging) met de aanmerking te gelijk kan verschijnen.

Hartelijke groeten
van

„SJO”.

Beste Sjo.

Als je zag, hoeveel werk de rubriek O. C. meebrengt, zou je zeker niet verlangen, dat ik hetgeen ik ontvang, wanneer 't aan anderen gericht is, eerst aan die anderen opzond, om dan aanval en verdediging ineens te plaatsen. Want natuurlijk komen niet al die aanvallende briefjes tegelijk, en weet ik ook niet vooruit, of er meer zullen komen. Dus, 't zou zijn: iedere keer een nieuw adres, een nieuwe enveloppe, een nieuwe postzegel. En dat niet alleen aan jou, maar ook aan anderen. Je zult zelf inzien, dat dit niet gaat. We hebben wel ons best gedaan om al 't geen over 't bedoelde punt handelde in één nummer te plaatsen, opdat jij dan in een volgend nummer zou kunnen antwoorden. Doch ook hierin waren de omstandigheden ons te machtig. Het in elkaar-zetten van een blad is niet zoo'n kleinigheid, als 't oppervlak-kig lijkt.

Ik heb je niet gecorrigeerd omdat ik ieder graag zoo-veel mogelijk vrijheid gun. Daarom kon ik ook de anderen 't zwijgen niet opleggen. 't Is immers „onderlinge” correspondentie, dus niet briefwisseling louter met mij. Ik spreek echter nogmaals de hoop uit, dat men nu verder hierover zwijgt en zooveel mogelijk naar onderlinge waardeering trachte.

J. M. W.—W.

Hooggeachte Redactrice!

Gaarne wilden wij u eenige vragen doen. Dezer dagen kregen wij een boek te lezen, geschreven door Rolf Bürman, getiteld „Recht op Geluk.” Het zou ons zeer veel genoegen doen in O. C. uw oordeel daarover te vernemen. Indien het mogelijk is zou er dan in Meisjesleven ook eens iets over muziek geschreven kunnen worden, misschien zijn er meer lezeressen, die dat graag wilden. Bij voorbaat onzen hartelijken dank, noemen wij ons

EENIGE LEZERESSEN.

Aan „eenige lezeressen”.

Het genoemde boek ken ik niet en ik zie op 't oogeblik ook geen kans om het ergens ter leen te krijgen. Als je 't mij kunt sturen, met porto voor terugzending, wil ik 't gaarne lezen en er mijn oordeel over zeggen.

De tweede vraag zullen we overwegen.

J. M. W.—W.

